

човѣкъ и затова го изпрати въ града. Но той знаеше, че момчето му е буйно и палаво, и се страхуваше много дали ще учи тамъ.

А Мирчо, като дойде въ града, още първата седмица се скара съ всички другари ученици отъ класа. Съ нѣколцина дори се сби. Той искаше и тукъ, както на село, да командува цѣлия класъ и не мислѣше много за учене. Дойде въ града да види какъ живѣятъ гражданитѣ, а не да се мжчи — да учи.

Съ такива мисли Мирчо тръгна една сутринъ на училище намусенъ, както бѣше намусено и дъждовното утро. Отъ три дни валѣше дъждъ непрекъснато. Градскитѣ улици плуваха въ гѣста калъ. Едвамъ вървѣха хората по тѣснитѣ каменни пѣтеки. Срещнѣха ли се двама, едвамъ се разминаваха.

Върви Мирчо и гледа: насрещу му иде момче, голѣмо колкото него. То носи нѣщо въ ржце. . . А, а — Мирчо позна: агнешки дробъ и две-три плитки агнешки черва.

Мирчо не познаваше това момче и веднага си помисли, какъ да го бутне въ калъта. Той нѣмаше да отстѣпи на това бедняче съ червата! . . . Нека поцапа въ калъта, интересно ще бжде!

Насреща вървѣше Илчо, глухонѣмото момче. Той